

deles ikke kan omstøde. Naar det ærede Medlem nu fortæller os, at Landarbejderne bor godt, og at der blandt dem ikke er nær saa megen Sygelighed som blandt Købstadarbejderne, og at de i det hele har det bedre end Købstadarbejderne, saa er det en Tale, som det ærede Medlem og hans Partifæller ellers ikke plejer at bruge, de plejer at sige noget helt andet. Og det ærede Medlem ved intet som helst om, hvor Sygeligheden er størst, blandt Landarbejderne eller blandt Købstadarbejderne, for der foreligger ikke nogen Statistik om dette Forhold. Jeg hævder, at der er lige saa stor Sygelighed blandt Landarbejderne som blandt Købstadarbejderne, og hvis det var saaledes, at Landarbejderne havde det saa meget bedre end Købstadarbejderne, vilde heller ikke denne Udvandring fra Land til By foregaa. Ærede Medlemmer fra socialdemokratisk Side plejer ellers stærkt at fremhæve, at netop de organiserede Arbejdere har bragt Forholdene op, saa at Arbejderne i Byen har det uendelig meget bedre end Arbejderne paa Landet, saa naar det nu passer det ærede Medlem i Øjeblikket at docere det modsatte, er det kun noget, som ingen Steder hører hjemme. Jeg fremhævede det faktiske Forhold, at ifølge Sygekasseinspektørens Indberetning, som foreligger her, er Medlemsbidraget i København gennemsnitlig 13 Kr. 50 Øre pr. Sygekassemedlem og i Jylland 4 Kr. 33 Øre. Saa kan det ikke hjælpe, at det ærede Medlem staar med en Sygekassebog fra sin Sygekasse i Haanden og læser nogle Tal op af den, for det har ikke det mindste at betyde. De Tal, jeg har nævnt, kan der ikke rokkes ved, for de er rigtige, og jeg hævder, at naar Sygekassekontingentet for en Mand og Kone her i København er 27 Kr., er man kommet op paa et Tal, som bevirker, at de mindre bemidlede let gaar ud, for de har ikke Raad til at betale det Kontingent. Det ærede Medlem fortalte os, at de mindre bemidlede . . . (*Formanden ringer.*) Jeg beklager, at jeg ikke i denne korte Bemærkning kan blive færdig med, hvad jeg vilde sige, men jeg kan maaske faa Lejlighed til det senere.

Eduard Larsen: Efter at vi nu har haft Sygekasseloven i 20 Aar, har vi paa forskellige Omraader indvundet Erfaringer, som kunde anvendes paa denne Lov, men det forekommer mig, at man paa et specielt Omraade, som der overhovedet ikke har været Tale om, kunde sige, at man har indvundet en Erfaring, som maaske

burde finde Udtryk i Loven. Hver Gang en Institution er underkastet et Tilsyn, er det ikke urimeligt at tænke sig, at et saadant Tilsyn ved Lejlighed kan komme til at begaa et Overgreb eller i alt Fald kan komme til at se Sagen paa en for Institutionen ubehagelig og maaske i Virkeligheden forurettende Maade, og der kunde derfor i saa Tilfælde maaske være Anledning til at spørge, om de paagældende ikke undertiden burde have Adgang til en Slags Appellinstans overfor et saadant Tilsyn. Det er paa Grundlag af denne Betragtning, at jeg kunde ønske i Dag at fremdrage en Sag, som netop belyser denne Ting.

Det, jeg ønsker at fremdrage, er en Sag, som i den sidste Tid med stor Energi har været ført frem af Dagbladet „Fyns Venstreblad“ i Odense, og den handler om en Sygekasseformand, som formentlig ved Tilsyn og Revision har lidt nogen Uret. Jeg skal kortelig overfor Tinget give denne Sags ydre Ramme og ydre Historie. Den 4. Oktober 1910, altsaa for to Aar siden, indeholdt „Sydfyns Socialdemokrat“ en Artikel eller en lille Opsats, hvad man skal kalde det, som refererede, hvordan den Mand, hvis Navn er Poul Christensen, og som havde været Formand og Kasserer for Sygekassen i Sørup-St. Jørgens Sogn, som ligger lige op ad Svendborg, nu blev grebet i, at der var Kasseangel, at han havde betalt Beløbet, og at Sagen i Virkeligheden dermed var ude af Verden. Akkurat en Uge efter faar Poul Christensen, som jeg nu vedblivende maa have Lov til at kalde ham, en Skrivelse fra Bestyrelsen for den paagældende Sygekasse, hvori det meddeles ham, at den følgende Bestyrelse — han var den Gang fratraadt, han fratraadte den 1. Februar 1907 — „har vedtaget midlertidig at fratage ham den Ret, han havde som Æresmedlem“. Han var saa højt anset, at han, efter at han i 34 Aar havde været Formand og til Dels Kasserer, da han gik af, havde opnaaet den — hvad skal jeg kalde det — Ære at blive Æresmedlem af Sygekassen. Det var den 11. Oktober. Den 28 Oktober indeholder derefter „Sydfyns Socialdemokrat“ en kortfattet Artikel fra Sygekasseinspektøren, og jeg skal med Formandens Tilladelse oplæse enkelte Linier af denne. Den oplyser følgende: „Den omhandlede Kasseangel fandtes ikke i Sygekassen, men i Begravelseskassen, og blev i enhver Henseende fuldt ud konstateret af Sygekasseinspektoratets Revisor, Fuldmægtig Daniel“. Artiklen ender saaledes: „Da Beløbet er skaffet til Veje og erstattet Begravelseskassen, og da der tilsyneladende